

РЕШЕНИЕ

№ 11513

гр. София, 10.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46
състав**, в публично заседание на 23.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **2593** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 84, ал. 3 във вр. чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 във вр. чл. 9 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на О. Ю. С., [дата на раждане] в [населено място], Русия, ЛНЧ [ЕГН], против Решение № 2637/15.02.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 във вр. чл. 9 от ЗУБ, му е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

В съдебното заседание жалбоподателят се явява заедно с адв. А., като поддържа жалбата и искането за отмяна на решението, ангажира писмени доказателства и показания на свидетел – И. Ю. Д., идентифицирана като бивша съпруга на жалбоподателя; представена е писмена защита. В жалбата и в писмената защита са изложени доводи за материална и процесуална незаконосъобразност на оспорваното решение, с твърдения, че жалбоподателят може да бъде и е обект на преследване в страната на произход заради заявената му политическа позиция, изразяваща се в отказ да подкрепи войната в У., че ответникът не е изяснил напълно фактите и не е съобразил в съвкупност настоящата военна обстановка и принудителната мобилизация на руски граждани, множеството репресирани опозиционери в Руската Федерация от страна на държавния апарат, сексуалната ориентация на жалбоподателя, заради която е подложен на унижително отношение и морално потискане и е възможно да бъде преследван, както и че оспореното решение е в нарушение на чл. 8 и чл. 9

ЗУБ.

Ответникът – председател на Държавна агенция за бежанците, посредством юриконсулт оспорва жалбата, със становище за правилност и законосъобразност на оспореното решение. Представя актуална справка от 22.03.2024 г. за положението в Руската федерация.

Административен съд – София град, след като обсъди писмените доказателства, съдържанието на оспорваното решение и доводите на страните, приема следното.

Жалбата е процесуално допустима за разглеждане по същество, но е неоснователна.

Жалбоподателят О. Ю. С. - гражданин на Руската федерация е [дата на раждане] , народност - руснак, семейно положение - разведен, атеист.

Процесната молба за предоставяне на закрила с рег. № РД 09-4822 е подадена на 21.12.2022 г. Като причини да напусне Русия е посочил проблеми с властите и с различната си сексуална ориентация. Проведено е на 14.03.2023 г. интервю (протокол на л. 100-105 от делото), по време на което е заявил следното: на 11.10.2022 г. напуснал Русия със самолет и пристигнал в Р България, тъй като притежавал издадена българска виза; преди това е посещавал Р България през м. юли 2022 г. по повод почивка; по професия е театрален режисьор и до напускането на Русия е бил на длъжност директор в К. театър за драми и комедии; доброволно напуснал заеманата от него длъжност, защото след нападението на Русия над У. не бил съгласен в ръководения от него театър да се провежда руска пропаганда в подкрепа на войната, както и да предоставя данни за артистите на службите за сигурност; от младежките си години установил, че е с нетрадиционна сексуална ориентация (хомосексуалист), но поради отхвърлянето му в семейството и обществото се е опитал да поддържа връзки с лица от противоположния пол; че е имал две връзки с партньори от същия пол, първата от които продължила около 8 години, а втората 4 години; че поради настъпили раздели и несподелени чувства в живота му се случвало да изпада в депресивни състояния, за преодоляването на които му помогнала св. И. Д., с която първоначално били приятели, но впоследствие сключили брак, която прекратили през м. април 2022 г.; по време на брака му със св. Д. се родила дъщеря им, която страда от заболяване, изискващо специално лечение; със св. Д. два пъти са се събирали да живеят заедно за различни периоди от време; в Русия не е бил арестуван (веднъж е бил задържан за кратко поради липса на адресна регистрация) и не е бил член на политическа партия; страхува се да се завърне, поради страх от преследване заради позицията си против войната с У., както и засилената враждебност и дискриминация по отношение на хората с хомосексуална ориентация.

С молбата за закрила молителят е представил: снимки, копия от документи за самоличност, извадка от интервю по повод поставянето на театрална постановка в Р България, копие от паспорт, копие от военен билет, доклад за състоянието на ЛГБТИ правата в Руската федерация и др.

С оспорваното решение председателят на ДАБ е обсъдил описаните по – горе твърдения на чужденеца, като приел, че молбата за закрила е неоснователна, тъй като молителят не обосновава необходимостта от предоставяне на международна закрила и не посочва причини за основателни опасения от преследване в държавата си на произход. Дискредитирана е доказателствената стойност на твърденията, съставляващи т. нар. „бежанска история“, както и представените доказателства за положението на ЛГБТИ – общността в Русия, като не са приети за основателни твърденията за опасения от преследване. Отбелязани са несъответствия в твърденията

на молителя относно периода на поддържането и продължителността на връзките му с партньорите му, както и периодите на съжителство със св. И. Ю. Д.. За нелогично, от гледна точка твърденията за опасност от преследване ответникът е приел факта, че молителят е напуснал страната си на произход едва през 2022 г. при положение, че Закон за забрана на гей пропагандата е бил приет през 2013 г. Анализирайки останалите твърдения, съпоставени с информацията, съдържаща се в представените фотокопия на документи (приети за недостоверни) председателят на ДАБ е мотивирал и следните изводи: О. С. не е бил задържан, поради различната си сексуална ориентация, а за липса на адресна регистрация; спрямо него не е осъществявано преследване в Русия; публично изразената в социалните мрежи позиция срещу войната в У. не е предизвикала вниманието на съответните служби; недоказани са твърденията за отправени заплахи от заместник-министъра на културата в Русия във връзка с професионалната му дейност; в случай, че е представлявал интерес за правоохранителните органи, едва ли би напуснал страната безпрепятствено; не е бил лишен от правото да работи. Представеният доклад за състоянието на ЛГБТИ – общността в Русия също не е кредитирано в полза на твърдения за осъществено спрямо молителя неправомерно въздействие, заради сексуалната му ориентация. В писмото са описани общоизвестни факти за ситуацията в Русия, без да се сочат конкретни данни за лично преследване на кандидата, а авторството на писмото е поставено под съмнение. В заключение ответникът е приел, че „липсата на доказани конкретни данни, потвърждаващи твърденията на търсещия закрила обуславят извода, че опасенията му от преследване са неоснователни и конкретно за него не съществува опасност да бъде задържан и репресиран, в случай че се завърне в страната си на произход; няма основания да се приеме, че от страна на официалните власти в Русия се предприемат безогледно масови репресии срещу гражданите, изразяващи своята сексуална ориентация“. Ответникът е анализирал и информацията, съдържаща се в официалните справки, относно актуалната обстановка в Руската федерация, като е приел (отчел), че: авторитарният президент на Русия доминира политическата система, заедно с мощни съюзници в службите за сигурност и бизнес сектора; конституционните поправки от 2020 г. формализират властта на президента над законодателната власт и позволяват на П. да запази президентския си пост до 2036 г., демонстрирайки способност да манипулира системата; през 2021 г. парламентът приел поредица от законопроекта, предназначени да увеличат политическата централизация, за сметка на регионалната автономия.

В контекста на описаната бежанска история и мотивите тя да не бъде приета, в процесното Решение № 2637/15.02.2024 г. ответникът е изложил и мотиви за липсата на основания да бъде предоставен хуманитарен статут.

В показанията си св. И. Ю. Д. заявява, че е имала сключен граждански брак с жалбоподателя, както и че от повече от 17 години ѝ е известно, че той е хомосексуалист. Посочва, че заедно са участвали в протести и двамата имат еднаква политическа позиция срещу режимът на В. П.. Съдът възприема като обективно депозираните показанията на св. Д., поради което ги кредитира изцяло.

Настоящият състав на Административен съд София – град, като споделя крайните изводи за липса на основания да бъде предоставена международна закрила приема, че оспорваното Решение № 2637/15.02.2024 г. на председателя на ДАБ е правилно.

Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване, поради своята раса, религия, националност,

принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея – чл. 8, ал. 1 ЗУБ. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание, по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Като недоказани съдът преценява твърденията за изяви прояви на неподчинение и несъгласие с водената от официалната власт в РФ политика; опасения, че може да бъде обект на репресии, поради такова поведение и поради принадлежност към ЛГБТИ - общество. Начинът на оценяване фактите и предоставените от търсещия закрила доказателства е регламентиран в § 3 на чл. 4 от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, от 29.04.2004 г., „относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила”. Нормите на § 1 и § 2, чл. 4 пък, определят начините за оценяване на фактите и обстоятелствата, изложени в молбите за международна закрила. Дадена е възможност на Държавата да прецени, че задължение на молителя е да обоснове своята молба, а компетентният орган следва да оцени, в сътрудничество с молителя елементите, свързани с молбата му: информацията на молителя и всички документи, с които разполага за своята възраст, минало, включително и на свързаните с него роднини, за своята самоличност, за своето или своите гражданство/а, за страната или страните, както и за мястото или местата на предишно пребиваване, за маршрут на пътуване, документи за самоличност и за пътуване, както и причините за молбата за международна закрила. Според правилото на § 5, чл. 4, „когато държавите-членки прилагат принципа, съгласно който молителят трябва да обоснове своята молба, и когато определени аспекти на неговите декларации не се подкрепят от документни или други доказателства, тези аспекти не изискват потвърждение, когато са изпълнени следните условия: а) молителят реално е положил усилия да обоснове своята молба; б) всички относими елементи, с които молителят разполага са били представени и е било дадено задоволително обяснение за липсата на останалите доказателствени елементи; в) декларациите на молителя са преценени за свързани и достоверни и те не противоречат на известните и относими към неговия случай общи и конкретни информации; г) молителят е представил молбата си за международна закрила във възможно най-ранния момент, освен ако молителят може да посочи определени причини за това, че не го е направил, и д) общата достоверност на твърденията на молителя е могла да бъде установена“. Настоящият съдебен състав, в контекста на мотивите за оценяване доказателствената стойност на изложените от молителя твърдения приема за случая, че не са изпълнени в кумулативна съвкупност условията, по смисъла на чл. 4, § 5, б.б. „в“ и „д“. Макар жалбоподателят да е положил усилия за обосноваване молбата за закрила, твърденията му са неаргументирани. Въпреки че съответстват на „известните и относими към неговия случай общи и конкретни информации“ за политическата обстановка в Русия, ноторно известните факти за авторитаризма на президента на Руската Федерация и за протестите там, вкл. срещу войната в У. са удобен повод за излагане твърдения за „преследване, основано на принадлежност към определена социална група (ЛГБТИ), по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ, респ. за съпричастност към опозиционни групи. Такива твърдения обаче

подлежат на доказване. В информацията, съдържаща се в официалните справки за Руската федерация има и твърдения за нарушаване/засягане на основни човешки права (статия от „Хюман Райтс Уоч“ през март 2022 г., че „протестиращите и журналистите, отразяващи протестите са изправени пред риск от хайки, произволно задържане и съмнителни криминални обвинения“), вкл. такива на ЛГБТИ – лица. Чл. 9, § 1 от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, от 29 април, 2004 г., на който се позовава и ответникът в процесното решение регламентира, че „актовете, считани за преследване, по смисъла на член 1А от Женевската конвенция: а) трябва да бъдат достатъчно сериозни по своето естество или по повторения си характер, за да представляват тежко нарушение на основните права на човека, и по-конкретно на правата, упражняването на които не е възможно да бъде ограничено по какъвто и да било начин по силата на член 15, параграф 2 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, или б) трябва да представляват съвкупност от различни мерки, включително и нарушения на правата на човека, която да бъде достатъчно тежка, за да засегне индивида по начин, сравним с посоченото в буква а)“. Липсата на доказани конкретни данни, потвърждаващи твърденията на търсеция закрила обуславят извод, че опасенията му от преследване са неоснователни и конкретно за него не съществува опасност да бъде задържан и репресиран, в случай че се завърне в страната си на произход. Няма основания да бъде прието, че от страна официалните власти в РФ се предприемат безогледно масови репресии срещу гражданите, изразяващи по един или друг начин недоволство от политиката на президента.

Текстът на чл. 9, ал. 1 ЗУБ е идентичен с този на чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО, „относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила“. Чл. 15 (букви „а“, „б“, „в“) определя, кои посегателства следва да се считат за тежки. Хуманитарен статут (чл. 9, ал. 1 ЗУБ) може да бъде предоставен на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Изложените по – горе мотиви са релевантни и по отношение извода на ответника за липса на основания, на О. Ю. С. да бъде предоставен хуманитарен статут. Съдът приема, че председателят на ДАБ обосновава е преценил да откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя, тъй като по отношение на него не може да бъде прието, че: съществува реална опасност от тежки посегателства, като изброените в ал. 1 на чл. 9 ЗУБ. С Решение от 30.01.2014 г. на СЕС, по дело С-285/12 е дадено тълкуване на член 15, б. „в“ от Директива 2004/83, вр. член 2, б. „д“ от същата, предполагащо по-свободно приложение и позоваване на понятието „въоръжен конфликт“. Ответникът е изложил мотиви в горния смисъл и така е изпълнил задължението си да обсъди всички релевантни за конкретния случай обективни данни, както и твърденията на търсеция закрила. В настоящия случай не е установено, по отношение на молителя да е съществувала реална опасност, която да е била повод за напускането

на Руската федерация.

Съдът не намира основания (арг. чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК) да отмени Решение № 20381/08.12.2023 г., тъй като приема, че то: изпълнява изискванията за форма (чл. 59, ал. 1 АПК); изводите му като цяло съответстват на материалноправните норми на чл. 8 и чл. 9 ЗУБ; в административното производство са установени всички, релевантни за случая факти и обстоятелства.

Водим от горното и на основание чл. 172 АПК, чл. 85, ал. 4 ЗУБ, Административен Съд С. – град, 46-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на О. Ю. С. – [дата на раждане] в [населено място], Русия, ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Руската Федерация, против решение № 2637/15.02.2024 г., издадено от председателя на Държавна агенция за бежанците, при Министерски съвет, с което е отказано предоставяне на международна закрила - статут на бежанец и хуманитарен статут.

Съдебното решение подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 – дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: